

Førstoffer

til VAARDRAKTER

Priserne er fordelagtige grundet heldig indkøb

Foerhuset

Marie Scharning

Nedre Slotsgt. 8

NORGES KVINDER

Drik
LIPTONS
TE

Best og droiest
i bruk

Nr. 1

Tirsdag 15. mars 1921

1. aarg.

Utkommer hver onsdag og lørdag. Pris kr. 3,00 pr. kvartal. Redaktion og ekspedition Pilestrædet 1^h, Kristiania.

Til NORGES KVINDER

Mer og mer gaar det op for os kvinder, at skal vi offentlig faa komme til orde med de saker, som vi kjemper for til gagn for hjem og samfund, maa vi ha et organ.

Vi maa ha et blad, som kan være kvindernes eget talerør, uanset deres parti og standpunkt. Et blad, hvori kvinder kan si sin mening, og hvori vi kan kjempe for at faa kvinderne frem.

Den position, som enhver kvinde har i sit eget hjem, bør hun ha i statshusholdningen. Men hvor staar vi idag? Og hvor staar utlandets kvinder?

Derfor gaar vi — i forvisning om støtte fra alle norske kvinder til startning av vort eget organ «Norges Kvinder».

«Norges Kvinders» program er:

1. Større magt og indflydelse for kvinderne i kommune og stat.
2. Kamp mot den overhaandtagende materialisme og sankedede moral.
3. Arbeide for et renere og bedre samfund — og en skjærpet retsopfatning i sædelighetssaker.
4. Opdragelse av en maalbevisst ungdom.

«Norges Kvinder» vil utsende sit første nummer 15. mars førstk. Vi undertegnede kvinder vil gjøre vort for at støtte foretagendet og haaber det samme fra hver eneste kvinde landet over. Norske kvinder, la os gjøre vor pligt mot hjem og fædreland!

Aashild Abrahamson, formand i Kristiansands kvinderaad og i Kristiansands lærerforening. Marie Andersen, formand for Norske kv. Totalafh. i Det hvite baand, Drammen. Cai Debes Berg, Ragnhild Bretteville-Jensen, Ingeborg Boye, Dina Bugge, Signe Bugge, Astrid Bongepetersen, formand i Bergens kvindelige Diskussionsklub. Harlet Bader, Kragery, Anna Bugge Tostrup, Den yngre Diskussionsklub, Krsand S. Clara Thue Ebbell, forfatterinde. Louise Engen, fotograf Bodø. Marie Glødtsh. Birgitte Gotlie, medl. av K. r. komm. kontrolnevnd. Helga Grønnes, tandlæge. Maren Handler, Kongsberg. Lulla Haug, Birknes. Alette Hesselberg, Bækkelagshøiden. Sophie Hartmann, formand i Kongsberg Kvinderaad. Trude Johnsen, distriktslege, Sorreisa. Henrikke Krag, Dagny Kristensen, sekretær i statsrovisjonen. Caroline Schytte Jensen, Elsf. Lind, Marie Mathisen, Kongsberg. Elisabeth Melbye, tandlæge, Julie Mohr, Bergen. Katti Anker Møller, Thorso pr. Fr. stad. Ragna Nielsen, skolebestyrer. Regine Normann, forfatterinde. Gina Osello, Iduna Raan, Frankj. Louise Raam, læge. Sofie Reimers, skuespillerinde. Hilde Richardt, best. medl. i Norsk Kvindeforening til Dyrenes Beskyttelse. Louise Riis Bohn, formand i Nes kvinderaad. Anna Rogstad, skolebestyrer. Jacobine Rye, Dagny Røhr, tandlæge. Wilhelmine Holmboe Schenstrøm, f. d. operasangerinde. Marie Schröder, formand i Kv. foren. i Kragery til skibbrudnes redning. Elise Sem, høiestretsadvokat. Anna Sethne, overlærer. Agnes Martens Sparre, Regine Stang, læge. Marta Stefnvik, journalist. Olga Stottum, Olga Thina, Othille Tonning, oberstløjtnant. Fr. Tønder Olsen, Dagny Tischendorf. Clara Tschudi, forfatterinde. Ambrosia Winsnes, formand i Drammens Kvinderaad. Anna Wilhelmsen, Bergen. Nanna With, redaktør. Willa Witzoe, Kristiansund N. Helene Wright, Porsgrund. Inge Ødegaard, tandlæge. Marie Østbye, formand i Kristiania kv. Handelstands forening. Manny Altem, redaktør.

Vort program.

Idag sender «Norges Kvinder» ut sit første nummer. Fra det første opprop blev sendt ut har det staar storm om bladet. Motvind, men Gudskelov ogsaa medvind. Og det er derfor i frisk medbør vi idag kommer selende ut til alle vore abonnenter og ind blandt dagspressen. Om det skulde være litt brænding endnu at ride av for vi naar havn, stoler vi paa at lykken staar den kjække bi — og den som intet vover han intet vinder.

Og vi har ment at vinde — vinde nyt terræng for os kvinder — vinde os den plads i solen vi som den anden halvdel av menneskeheten tilkommer.

Og vi har ment at gjøre noget godt med bladet. Høine moral og sædelighet. Vække de sovende idealer tillive eller ogsaa — skape nye. Naturalismen har gjort ungdommen gold og interesseløs. Og det er vor skyld. Vi skaper tiden idag — ungdommen den neste.

Materialismen æter sig som sop ind paa os. Der gror mug paa vort samfundsliv. Men hvor er indignationen? Den glødende, harmdirrende indignation som spruter de livgivende gnister ut i de tørre grene?

Der har været røster fremme, som har bedt saa vakkert om at faa sove videre. —

Nu, «Norges Kvinder» har saavist ikke tænkt at «storme» samfundet.

Jerikos mure faldt i fordums

tid paa den syvende dag for trompeternes skralden. Aanden vandt over materien. Om vi turde vove en saa formastelig tanke som at «Norges Kvinder» kunde være en ganske liten spinkel tone i de trompetstøt, som av og til lyder over verden, vilde vi være lykkelig.

Og kunde vi gjøre om end aldrig saa litet for at samfundet kunde vokse sig sundere — at vore barn kunde faa vokse op i en friskere, renere luft, saa kommer «Norges Kvinder» ikke for-gjæves.

Det skal sies her idag, at vi kjemper med den ærligste overbevisning for alle de saker, vi som kvinder, hustruer, mødre og samfundsborgere, bør ta opp.

Har vi ikke boligssaken? Bør vi ikke ifølge vor kvindelighet være moralens vogtere? Har vi ikke at arbeide for at det daglige stræv i de tusen hjem kan forenkles ved nutidens hjelpekilder, f. eks. elektricitet m. m.? Har vi ikke daglige foreteelser i det daglige liv, hvor netop vort specifikke kvindesynd burde gjøres ganske anderledes gjældende?

Vi har hat kommunal stemmeret siden 1901 og vi har hat statsborgerlig stemmeret siden 1907.

Har vi som kvinder gjort den rette bruk av vor stemmeret?

Hvad hjælper det at ha dører paa vore huser, hvis vi ikke gaar ut av dem?

Frem, kvinder, frem!
Med lys og smil og varme,
med sund og saltet harme
paa vagt for slegites hjem.

Frem, kvinder, frem!
Stor kamp gir store kræfter! —
men alt det smaa, som hefter,
aa, glem det, kvinder, glem!

Frem, kvinder, frem!
Vær stærke, mens J bier,
og vaarens melodier
i eders hjerte gjem!

Frem, kvinder, frem!
Hver foraarsdag, som lider,
gir bud om bedre tider —
aa, vær som en av dem!

Dagny Kristensen.

Hvad vi ønsker for vort blad.

«Du maa slaa akkorden an, at det blir den rette tone.» Saa lød befalingen. Og saa kom det: «Forstaar du?» og jeg svarte: «Ja, jeg forstaar. Men da maa du hjelpe mig.» «Ja, du skal faa hjælp.»

Men det er allikevel ikke saa let at adlyde befalingen. For hvad er den «rette tone» i en avis? Kjender vi noget blad som kunde være vort mønster, som vi synes altid holder den rette tone? Er det i det hele mulig for et blad som mest er basert paa at være et organ for et bestemt politisk parti, altid at bevare den rette tone? Hvorhen har partipolitiken ført Norge? Derhen, forekommer det mig, at vi først og fremst har mistet vor frie forfatning fra 1814. Magten gjør nu hvad den vil, statsraaderne blir ikke lenger trukket til ansvar for sine handlinger. Vort sprog blir ødelagt. Vor personlige frihet, det kostelige gode, er høist unødigt blitt skikkelige mennesker berøvet. Hvilket parti, hvilket blad har konsekvent og kraftig kjempet mot al denne uret, alt dette tyranni som er tvert imot grundloven?

Hvad er grunden eller grundene til den almindelige demoralisation i Norge, hvis det ikke er partipolitiken? Mon ikke enkelte ialfeld er enige i at den dybeste grund er den lange irreligiøse tørketid vi har hat? Sjøletørhet hos de mange, mange, som ikke engang er sig sin egen ulykke bevisst, det er det mest fremtrædende træk i norsk aandsliv for tiden. Konventionelle, men — bevares — yderst korrekte herrer er de toneangivende. Den store hob, hvis glæde og livsindhold er sport, karikaturer og kinomatografer, er enige med de toneangivende i en ting: i aldrig at tænke paa at livet her paa jorden er en forberedelse for evigheten. Ingen lægmand faar lov at komme frem med den sandhet, at sjælens tørhet, gudløsheten hos individ og hos samfund, er tidens forfærdelige ulykke. Presterne har lov at si det hver søndag, det hører jo med til deres stilling. Men du, du enkelte, som hverken er prest eller teolog, du maa ikke bekjende kulør. Det er smagløst, og det er ikke tillatt. Prøver du i en samtale at trodse det uuttalte forbud og f. eks. bare nævner navnet Jesus Kristus, saa ser du at det trækker i den andens ansigt av ubehag. Og skriver du en artikel, hvor du, for at faa frem hvad du mener, maa si noget saa uskyldig som «et sundt, kristelig samfund», saa faar du artikelen refusert. Det er taktløst og smagløst av dig at skrive om et «kristelig» samfund.

Men nu De, kjære redaktør! Jeg er ikke hedning, jeg er kristen. Og jeg vil ha lov at tale som en kristen. Og forord bryter trætte. Derfor sier jeg: Forarger mine artikler Dem, saa send dem tilbake. Det har De lov til. Men De har ikke lov til at forandre eller utelate noget. Skal vi være enige om det?

Naar jeg skal si hvad jeg ønsker for vort blad «Norges Kvinder», saa er det at bladet modig

vil trodse opinionen og altid holde frem, at av en tør aandelig jordbund vokser ikke det som er til gagn for en menneskesjæl. Og kan eller vil bladet ikke det, ønsker jeg at redaktionen ialfeld maa vise sig tolerant og la den andens mening komme til orde.

Mens jeg sitter og tænker paa hvorledes jeg uten at forarge og faa medmennesker til at «grine paa næsen», skal faa sagt hvad jeg mener og ønsker for bladet, kommer jeg pludselig til at tænke paa et vers, som en gang blev skrevet til mig, da jeg var ung pike. Vi brukte i familien, naar vi var sammen, at leke en lek, som store og smaa kunde være med i. En av os «sat» som det ellder det, og saa blev der skrevet vers om vedkommende med naturligtvis mere og mindre pen behandling. Min mor skrev engang til mig, som «sat» som et «blad»:

Vær blank som et skeblad
og skarp som et knivblad,
vær myk som et løvblad —
men lign aldrig et Morgenblad*.)

Da jeg ikke vil fornærme Morgenbladet, forandrer jeg mit ønske for «Norges Kvinder» til:

Vær blank som et skeblad
og skarp som et knivblad,
vær myk som et løvblad —
Men bliv aldrig et partiblad.

Om partipolitiken nogensinde kan avskaffes, det blir fremtidens sak at avgjøre. Men at partipolitiken har virket demoraliserende, synes jeg verden nu har bevisst.

Og jeg synes ikke, at jeg kan fornærme hverken de religiøst indifferente eller de mest fanatiske fritenkere ved at tilføje det ønske:

Vær blank som et skeblad
og skarp som et knivblad,
vær myk som et løvblad —
og bring alltid et oljeblad.

Den mand Noa glædet sig over oljebladet, for det var ham et tegn paa at jorden begyndte at bli tør. Hvis «Norges Kvinder» bringer os oljeblade, mange oljeblade, vil vi — motsat Noa — ta det som et glædelig tegn paa at tørheten begynder at svinde, fordi menneskene igjen finder frem til de levende vandkilder. De begynder at forstaa at paa indtørret jordbund trives ikke det som bærer frugt.

Og det kan mødre og lærere ikke finde sig i, for de er bekymret for de fremtidens barn, som kommer til at høste hvad fædrene har saadd.

Om en due kom med det blad. «Gud er kjærlighet. Og han gir kjærlighet. Og han vil ha vor kjærlighet.»

kunde du læse det uten at dit hjerte svulmet av glæde? Er ikke det et herlig oljeblad?

Ragna Nielsen.

*.) Jeg stod alltid paa venskabelig fot med Fricke, og jeg vet at han engang sa: «De Dunkerske kvinder liker jeg godt», derfor er jeg viss paa at han ikke vilde ta mig «grøhetens» ilde op.

Her skal være ca. 70,000 flere kvindelige stemmeberettigede vælgere end mandlige her i landet. Merkes det synderlig i det offentlige liv? I den offentlige opinion?

«Norges Kvinder» vil arbeide for at vi tar vore rettigheter mer i besiddelse.

Her findes tusener av dygtige, arbeidsglade kvinder, som har lagt saa mangen provins til landet. Og lægger den den dag idag.

Derfor haaber vi, at «Norges Kvinder» maa bli et møtested for hele landets kvinder — og at hvert nummer vil hilse med glæde. Og den tilslutning og begeistring, vi er hilset med fra kvinder paa

de mest avsideliggende steder i vort land, gjør os derfor tryk og glad.

I gamle dage lot man budstikken gaa fra grande til grande med varsling, bud og nyheter. Vore dages budstikker er vore aviser. Og i intet land trænges vel aviser mer end i vort lange og vidtstrakte land med sine ofte daarlige kommunikasjoner, hvor mangen en gang en avis er den eneste budbringer derutefra — budbringer med nye tanker, nye ideer, og til samfølelse med hvad der er oppe i tiden.

Maatte «Norges Kvinder» kunne løse denne opgave!

Nordens Husmorsforbund

holdt 8. og 9. ds. sit første stevne i Kjøbenhavn. Møtets tre præsidenter er: Fru Carla Meyer, Danmark, fru Agnes Ingelman, Sverige, og fra vort eget land fru Marie Michelet, som ogsaa er forbundets præsident. Foruten at de svenske, finske og norske gjester blev møtt med al den danske gjestfrihets hele fortryllelse var møtet præget av den alvorlige opfatning av sakens sande betydning.

«Politiken» skriver blandt andet: Verdenskrigen skapte en ny opfatning av det værd som kan tillægges husmørens og hendes arbeide. Husmørens var ikke længer et litet, nødvendigt men bemærkel-

sesløst ledd i det daglige livs mekanisme. Hun blev en faktor av allerhøieste socialøkonomisk værdi.

Mén samtidig med at hendes arbeide saaledes fik en nesten official anerkjendelse, blev hun ogsaa kastet ut i en kamp, der berørte hendes allermost vitale interesser, kampen mot varemaingel og vareaager, mot dyrtiden og mot den svigtende huslige medhjælp. Hun forstod, at hun var for svak til at ta kampen op alene, og rent instinktmæssig søkte hun den støtte, der ligger i ordet *samlings*. Alle danske husmødre sluttet sig sammen, og samlingsbevægelsen bredte sig videre! Nordens husmødre sluttet sig sammen i en stor organisation, dannet en solid hamret ring.

et ubrytelig vern om deres fælles interesser. Ringen fik navnet Nordens Husmorsforbund.

Om Ibsen,

den store forkjæmper for kvinderne, har f. d. operasangerinde fru Wilhelmine Holmboe-Schenstrøm sendt os følgende minde:

Det var i den siste halvdel av 70-aarene (paa vaaren), at jeg sat sammen med mine gode, trofaste venner Susannah og Henrik Ibsen i Rom. Jeg hadde sluttet mine engagementer ved operæen i og i omegnen av Neapel. Jeg var paa tilbakevei til mit hjemland, Norge, for at hvile mig utover sommeren for jeg til høsten skulde tiltræde mit engagement i Milano.

Ibsen hadde netop talt kvindernes sak i et skandinavisk møte — i anledning en bibliotekarpost, som altid var blitt besat av en mand. Ibsen hadde netop der fremlagt sin mening, at nu burde den post tilbydes en kvinde. Kvindernes hadde altid samme forpligtelser i foreningens som mænd, burde altsaa ogsaa ha samme rettigheter. Netop kommen fra dette møte var han nok saa irritert. Han utbrøt da til sist: «Ja, nu har vi længe nok set, hvordan det ser ut i verden, styret som den har været og er av mændene! Mit haab staar til kvinderne; — det kan ialfeld ikke bli værre end det nu ser ut.»

Wilhelmine Holmboe-Schenstrøm, f. d. operasangerinde.

Til Norges Kvinder.

Vi maa gaa vel 100 aar tilbage i tiden for at finde en situation som bare nogenlunde kan sammenlignes med vor.

Ogsaa dengang laa de civiliserte lande der nedbrutt og lammet av store krige — Napoleonskrigene — og man stod likeoverfor den kjempeopgave at bygge op igjen etter ødelæggelsen. Samfundene fik en uventet hjelp fra den ældgamle kulturbærer — ilden — denne forhistoriske opfindelse, der har spillet saadan rolle for os, at store dele av vor klode vilde været ubeboelig, hvis vi ikke hadde den.

Det vi hadde lært like før og under Napoleonskrigene var at gjøre ilden om til arbeide. Det kunde vi ikke før, og i det forløpne århundrede har denne ildens siste triumf ledet og lettet vor utvikling i saadan grad, at vi med sandhet kan si, at vore store kulturperioder, sten-, bronse- og jernalderen — har faat en markere tilvekst — maskinalderen.

Nu efter verdens største krig staar vi likeoverfor et gjenopbygningsarbeide endnu større, endnu vanskeligere end for 100 aar siden.

Men den hjelp, vi denne gang har faat, indvarsler en epoke, som er helt uten sidestykke i menneskenes historisk kjendte kulturvekst. Vi har fundet og holder paa at ta i bruk den naturkraft der overflodiggjør ilden. Det er elektriciteten.

Vi maa gaa tilbake til den langt forut for al historie liggende begivenhet ildens opfindelse for at finde noget av tilsvarende betydning. Begivenheten er saa stor, at kun meget faa amer rækkevidden, og ingen kan endnu si med nogen vissheit, hvor langt den fører os frem. Vi vil behøve generationer for at arbeide os frem til den fordomsfri vurderer og praktiske nyttiggjørelse av vor «nye ild», «de hvite kul».

Enkelte hovedmomenter kan vi dog allerede nu skimte, naar vi først er vækket saavidt til eftertanke, at vi prøver at klargjøre os, hvad ilden har været for os og hvad det er, vi nu kan forlate.

Ilden har bestemt vore bosteder, vore huses byggemaate og indretning. Den har været bestemmende for avgjørende dele av vort arbeide — spesielt for det kvindelige i hjemmene. Den har diktert fremgangsmaaten for vor fødetilberetning, og de av krigsaarenes hunger fremkalde indgaaende studier har belært os om, at fremgangsmaaten ødelægger fjerdeparten av vor fødes næringsverdier. Vi har beviser

for, at en praktisk omlægning bare av et enkelt, ikke stort husarbeide, letter dette saa meget, at vi derigjennem indsparer ad vor hjemlige utgift til elektricitet og endnu mere. Vi kan indspare rum i vore nu saa dyre huse, vi kan indspare hjemlig arbeide i utrolig grad. Kort sagt, vi staar like overfor reformer og lettelsler av største rækkevidde.

Bare den kjendsgjerning at den ildrevne dampmaskine har formaadd helt at omlægge nærsagt alt mandlig arbeide, maa overbevise os om, at den av ilden uavhengige hjelp, vi nu faar, maa bety noget endnu langt mere.

Norge har med sin beliggenhet langt mot nord, med sin magre jord og sin spredte befolkning ligget der som et nationernes stedbarn. Da saa de ildrevne maskiner efter Napoleonskrigene blev den økonomiske hovedfaktor, kom de kulrike land i spidsen.

Denne gang er det vort land, som er det «kulrike». Vi har mere «hvite kul» iforhold til folkemængden end noget civilisert land i verden.

Det man kunde magte med de ildrevne maskiner var en lettelse, en omlægning av det mandlige arbeide utenfor hjemmene.

Nu har vi den «nye ild», der kan omlægge og lette de kvindelige arbeider i hjemmene; — de arbeidssteder og den arbeidsstokk der har været forsomt i hele det forløpne maskinalderens århundrede. Hjemmenes arbeider talrike end al industris, og hjemmene behøver 4—5 gange saa meget «hvite kul» som hele vor nuværende industri.

Norge er denne gang fra naturens haand og i utviklingens medfør stillet i spidsen. Dermed har Norge sin største økonomiske interesse av og sin moralske forpligtelse til ogsaa at gaa i spidsen. Det er en kjempeopgave, der ligger for os. Det har faldt i vor lod at lægge fundamentet for den nye bygning, der i generationers løp skal reise sig efter os.

Men denne gang løses ikke opgaven bare ved mandlig kløgt og videnskap.

Norges elektricitetsforsyning har to sider:

Den ene er at utbygge vore fosser og sende kraften omkring. Det er mandsarbeide.

Den anden er at omsætte i praktisk arbeidsteltelse, i hjemlig velvære, i levefotens hæmning den kraft, som vi er saa rike paa.

Det er Norges kvinders arbeide.

Dette er samfundsmæssig set mindst like viktig som mandens

del, det er vanskeligere og det er alleomfattende. Det maa fremmes ved folkeoplysning.

Der foreligger nu for Norges kvinder en ny kvindesak, mere kvindelig, mere følgerik, mere

samfundsgavnlig end hvad der nogensinde tidligere har foreligget.

Ta arbeidet op!
Andreas Saxegaard.

Hilsener til „Norges Kvinder“.

Edith Picton-Turberwill

Følgende hilsen fra den bekjendte kvindelige engelske prest Edith Picton-Turberwill, O. B. E. er indløpet til «Norges Kvinder»:

«It is with the greatest interest that I hear of the effort to start a new paper the «Norges Kvinder». It is necessary in these days, for women with common ideals, common aspirations to have a paper of their own in which to express them, and in which they can discuss measures for the social and moral welfare of — not women alone — but of humanity. I send my greetings

and warmest wishes for the welfare of this new paper.»

Oversat:
Med den største interesse har jeg hørt, at der startes en ny avis, «Norges Kvinder».

Det er nødvendig i disse tider for kvinder med fælles idealer og fælles stræben at ha sit eget organ, i hvilket de kan hærde sine meninger og i hvilket de kan diskutere midlerne for social og moralsk velvære — ikke bare for kvinder — men for hele menneskeheden.

Jeg sender mine hilsener og varmeste ønsker for dette blads fremgang.

Edith Picton-Turberwill, O. B. E.

Fra den over hele Norden kjendte kvindesaksforkjemper og ansete publicist Ann Margret Holmgren har vi mottat følgende hilsen:

Stockholm, 8. mars.
Nyheten om att ett stort kvinnoblad skall startas i Kristiania har ånyo fyllt mig med beundran för norska kvinnors duktighet. Det är med stor spänning jag möter «Norges Kvinder»s första nummer.

Måsta bladet kunne fylla sin mission önskar höligt
Er tillgivna
Ann Margret Holmgren.

Den danske udmerkede journalist og redaktør, Thora Daugaard, har hilset os med følgende:

Held til Starten af «Norges Kvinder». Et dansk Kvindeblad, der udkom to Gange om Ugen, har i Aaringer været mit Maal; glæder mig at man har naaet saavidt i Norge. Venter i største Spænding Deres første Nummer.
Hilsen og Haandslag.
Th. Daugaard,
Red. af «Tidens Kvinder».

Fra den fra foredrag, skrifter og dagspressen kjendte etniske forfatter, sogneprest Olaf Holm, har vi mottat følgende:

Svært blev det for de ældre, som sprængt av aars nerveslittende kav i tjenesten stirret ind i alderdommens mødige hvile. Sværere kanske for de unge med de yrvaake sanser og hjertets ukuede trang til hengivelse. Men forkjemperne ga sig ikke i striden, høiet ikke av, gikk ikke træt. — Selv hadde de gjennomlevd angstens ørkenvandring — de hadde vaagd stupet og jublet i frigjørelsen. Og fler og fler blev de som fulgte.

Ragna var med blandt dem som stillet sig paa tverke. Den fattige glæden ved at ha en mand til overlærer vilde hun ikke la sig frarane, prækte de end aldrig saa meget om det retfærdige i, at kvinder nu fik slippe til i ledende stillinger inden folkeskolen. Hundrevis av dem hadde i aarrækker gjort godt og trofast arbeide, saa selve kravet var rimelig nok —

Men — Aldrig kunde hun glemme den fest det hadde været for hende at arbeide under tante Karis overlærer. Hadde hun bare faat stans hos ham, var livet kanske blevet mer end et tiltak, og siden ikke noget.

Den, hun kom til i steden, var pertentlig og velvillig og optændt av brændende nidkjerhet for smaatteri. At skrifte ham sin nød og sine brustne drømmer, faldt hende ikke et øieblik ind. Men han var da en mand, og det lunet altid et grunn i livskulden.

Saa var det hun traf igjen Henrik og blev forlovet. Evig og altid hatret han det, som hadde med kvindesak at gjøre, og lærerinder var ham den skjæreste derstyggelighet — Ikke hun, naturligvis — hun var jo den straalende undtagelse, skjæbnen hadde tilskjøttet ham —

De ørken som hun var av al sin kjærlighet spøkte hun spottet hans væk og trodde litt, det hele var alvor, til den dagen paa kontoret, da han gav hende valget mellem skolen og sig.

At hun da overvældet av sin egen graadige lykketrang høiet sig for ham og blev utro mot sin livsgjærning, den gud hadde skjænket hende evner og hjertelag til, det fylde hende med svindende skam, hun ikke kunde dul-

Jeg maa faa lov at si — og som det fra mit standpunkt ligger nærmest at dvæle ved — et par ord om barneopdragelsen og livet med de smaa i de tusen hjem. Skal dette gaa saaledes, som det nu arter sig, navnlig i de større byer, at alt, hvad der heter respekt, ærbødighet og lydigheit likeoverfor far og mor skal forsvinde, og at alle individuelle lyster og behag skal faa lov at bolte sig som de vil indenfor tak og stue, ja da kan man si farvel til alt, hvad der heter fred og samhold i Norges dale og vi kan i det høieste kun hilse en civilisert vikingetid vendt tilbake. Materialismen og mammonbegjæret vil knuse alt. Kan «Norges Kvinder» hjelpe at verne om adel, høihet, ædel manddom og rent fedrelandssind, skal jeg være den første til at hilse det velkommen.
8. mars 1921.

Olaf Holm

Norges kvinder og „Norges Kvinder“.

Hvordan vil Norges kvinder stille sig til «Norges Kvinder»? — For sistnævnte er dette et livsspørsmål; og kanske er det ikke helt uviktig for de første heller.

«Kvinde er kvinde værst», er et yndet ord — blandt mænd. De slynger det ut — hver gang like triumferende og straalende fornøiet, naar de harcellerer over ordtaket! Og naturligvis er det altid en eller anden fornærmet dame, som med et knusende sideblik til fru X. eller frøken Y. mumler sit ekko: «Ja, kvinde er kvinde værst!»

I virkeligheten vet jo alle, at naar kvinderne — og ikke mindst de norske — har vundet den position, som de har idag, da er det, fordi de har holdt godt og trofast sammen; de har været i besiddelse av den loyalitet og disiplin, som er nødvendig for en samlet aktion.

Vi er da heller ikke i ringeste tvil om, at hvis en avis, startet og styret av kvinder, kommer til at møte motbør, saa blir det først og fremst fra enkelte mænds side. Ti dette er atter en indtrængen paa deres omraade; den frie konkurransse er ført ind paa endnu et nyt felt. Det vilde være overnaturlig ædelt, om vi blev hilset med en samlet fanfare av dem, som før har raadet grunden alene. Vi faar takke til, om de vaaben, som vendes mot os, er nogenlunde blanke. End si, naar man leverer os vaaben ihænde! Som den avis gjorde det, der satte angrepet paa «Norges Kvinder» med dobbeltskutt sats paa første side — og det indsendte forsvar

med petit like foran avertissementerne! Selv de mer tungnemme fik øinene op ved denne pragt-illustration til den utbasunerte «likestillethet i dagspressen».

Det har vel neppe forvirret nogen, at «kvinder selv stod op og strede» mot det nye foretagende. Det gir ikke nogetsomhelst paaskud til at synges op: «Kvinde er kvinde værst»; ti det er ikke et kvindelig, men et helt ut menneskelig instinkt, som driver mange over i den leir, som er sterkest. Stormagterne har aldrig manglet allierte!

De vil se, hvordan det hele arter sig, de vil gjøre sig op sin mening, efterhvert som «Norges Kvinder» toner flag.

Voldteftsforbrydelser.

Den diskussion, som i den siste tid har været ført i aviserne om voldteftsforbrydelser og deres straffemaaling, har git indtryk av, at mænd ser anderledes paa dette end kvinder. Det er ganske vist ikke tilfældet i det store og hele tat. De mænd, som har hat ordet, er til dels «moderne» forfattere, avlæggere av den bohémbevægelse, som gikk for sig i litteraturen i slutningen av forrige århundrede. Det er rimelig, at disse herrer har sit eget mere elastiske syn paa disse ting end vi andre. Det er ganske vist saa, at den «kulturbevægelse», som dengang førte det store ord i litteraturen, nu har iklædt sig kjød og blod, er steget ned til livet. Den «erotiske livsanskuelse» blev jo præket saa vel og længe og talentfuldt av endog udmerkede forfattere, at den vandt seier i litteraturen og nu ogsaa er trængt ned i selve samfundslivet. Man kan vist trygt si, at det norske folk har delt sig i to store leire, de, som holder den fri kjærlighet og dens forlokkende herligheter og de, som har bevart den gammeldagse ansvarsfuldhet i disse vanskelige livsspørsmål. Vi ser tydelig dette, naar to udmerkede forfattere fra de to motsatte retninger utgir sine skjønlitterære juleverker. De gaar begge to i like forbausende store oplag. Og alle skilsmisserne i de senere aar, ogsaa i de lavere klasser, taler sit tydelige sprog. Det er med disse ting som med gramofoner og andre moderne foreteelser. Naar de næsten har utspillet sin rolle i de høiere lag, florerer de vel og længe i de lavere, og er der meget vanskelige at utrydde. Det er da ikke saa umulig, at chauffør den og den som vel bevandret i den moderne litteratur praktiserer sin erotiske lidenskap paa en til sit dannelsestrin svarende plumpere og brutalere maate end i de høi-

Og mer forlanger vi ikke! At bli stillet paa prøve er den første betingelse for at slaa gjennom — og den chance pligter Norges kvinder at gi os! At dømme os uten selvsyn er daarlige kammeratskap og uklok fremfærd.

Der var en, som sa: «Hvordan skal man faa mændene til at læse et slikt blad?» Svaret er helt enkelt: Hvis tilstrækkelig mange kvinder læser det, saa gjør nok mændene det ogsaa. Vi er mange nok og mægtige nok til at kunne tvinge vore interesser frem i forgrunden.

Maatte da Norges kvinder og «Norges Kvinder» møtes i vaaken vilje, i sympati og retsindighet.

Dagny Kristensen.

P. S. Nissen.

Telegram fra London

idet «Norges Kvinder» gaar i pressen: Tillykke med foretagendet. Meget interessant. Norske kvinders kristelige foren., 40 Clifton Garden, London.

„Faafængt“.

Et kapitel av Regine Normanns bok „Faafængt“, Aschehøugs forlag 1911, med forfatterindens tilladelse.

Som glidende skygger i kvældsmørket drev nogen faa lærerinder frem og tilbake utenfor Møllergatens skole.

Stundom samlet de sig i klynge foran indgangen og snakket ivrig, men saa gled de fra hinanden igjen og gikk enkeltvis og parvis den korte gatestumpen fra trapperne optil Fredensborgveien og tilbake til hjørnet ved Møllergaten. Omigjen og omigjen.

Og klokken viste ti, og klokken nærmet sig elleve. Butikker og utsalg var stengt, og barnene længst sanket ind fra gaten. Her og der blev lamperne slukket i leilighetene, rullegardiner for op, og fra svartblanke ruter glodde nyfikne fjæs paa dem dernede, som ikke lot til at træne i sin rastløse gang.

Deres tal blev ikke øket. — Ordknapp og stilfærdig, med an-

sigterne stivnet av spænding gikk de og stundet efter at høre uttrykket av skolestyrets forhandling. — Hvæld skulde tre ledige overlærerposter besettes, og en av de indstillede var lærerinde.

Der hadde været mangfoldige slags viderværdigheter at gjennemgaa fra det, nogen av de mest fremsynte blandt lærerinderne reiste den fordring, at til de ledende stillinger inden folkeskolen skulde adgangen være lik for kvinder og mænd, og til nu, avgjørelsen endelig var der. Men ikke en dag hadde forkjemperne tapt motet i striden og gaat træt, endda saken stundom hadde været bitterlig tung at berge.

Motbør i skolestyret og folks indgrodde angst for reformer hadde de ogsaa regnet med, skjönt her hjalp den nys indfor-

te kommunale stemmeret for kvinder dem litt under kampen.

De saareste erfaringer blev det likevel eslet dem at høste hos lærerinderne selv. For flere av disse kvinder, som til daglig ga og ga til andenmandsbarn ikke alene sin kundskap og sine evner, men ogsaa al den sum av omhet og modertrang de ikke kunde faa utøve mot eget avkom, de kulset ved tanken paa at undvære det pust av behag, som laa i at kunne fortro sig til en mand og av ham føle sig særbeskyttet i tillit til de bedende blik og de ydmyge, hengivne miner, de som følge av nedarvet vane grep til, hvis de ønsket at opnaa en liten forleil.

At løse sig fra det nedarvede og ribbet for traditionens trygge rustning ta sin løn i kraft av det redelige arbeide, de selv ydet, og ikke formedelst naade og barmhjertighet, det blev for mange som et realselens stup ind i det ukjendte. — En vækkelse til ensomhet og ansvar, uten at de aarket merke sig den sum av øket menneskeverd, de selv vilde vinde.

Bruk
Purgofig
istedetfor
Laksérolje
Purgofig er en norsk fikenssirop, som smaker godt, og virker sikkert og behagelig.
Faases paa ethvert apotek.

Asta Lie Isaachsen
60 aar 13. mars.

Det maa være deilig at ha levet 60 rike, lykkelige aar. Lykkelige, skjønne og rike paa netop alt det som gir et liv indhold — først som Jonas og Thomsine Lies ældste datter, derefter i et lykkelig ægteskap, hvor alle hendes medfødte anlag og charme finder sin fulde utfoldelse — saa det er næsten ikke en uke vi ikke har støtt paa Asta Lie Isaachsens navn i de blade hun har været knyttet til.

Jeg træffer fru Lie Isaachsen som rekonvalescent, vel emballert i et par sjal. Hun fortryller fra første øieblik. Hun minder om Erica Nissen, — profil og hodets form den samme. Der er et mildt smil i de varme, brune øine.

Jeg ber hende fortælle litt fra sit rike liv.

— Skal jeg begynde med journalistiken? Ja, jeg har skrevet i Thommessens blad med enkelte avbrytelser helt siden 1892 og i mange aar været knyttet til «Husmoderen» og «Hjemmenes Vel». Og jeg har skrevet i «Urd» siden begyndelsen.

— De har jo ogsaa skrevet bøker?

— Ja, en, Anne-Louise Hading — det var mens vi bodde paa Horten — og nogen barnekomedier. Men hvad jeg holder for en opgave — noget som jeg aller helst vilde ha gjort — men allikevel noget som jeg kun har syslet med i mine ledige stunder — er at skrive slegten Moinchsens, min mors slegts historie. Den maa dog ikke offentliggjøres før 25 aar efter min død. Det maa bli gammelt først — der er jo mange kjendte navne. Jeg har alle min mors dagboksblade — mors og fars kjærlighetshistorie og bl. a. ogsaa brevene fra 1840-arene fra de «Vangenske jomfruer», tante Alida og tante Inger Johanne paa Onsumgaard.

De danset altid saa deilig paa Onsumgaard. Min mor danset skjønt — helt op til sine gamle dage. Dans var en høj og fin glede i Thomsine og Jonas Lies hjem. Vi hadde musik hver aften, og naar Donauwellen eller en anden uimotstaelig vals blev spillet, saa kom altid mine foreldre ind og danset, saa længe mor levte. Hun var et festmenneske, der fulgte altid fest med hende — selv i sorg — hun var aldrig graa.

— Nei. Men fortal om det.

— Vi samlet os ved Trefoldighetskirken. Mesteparten var vi mørkkledd og blyge for at skulle synne os offentlig. Men der var ogsaa dem, som var freidige og kamplystne og ildnet de forsagte.

Vi hadde ikke musik i spissen; men der laa som skrattende toner i luften efter de tog, som hadde gaat foran vort.

Fra folkemassen paa begge sider av gaten haglet det med vittigheter og hånsord, likesæl ungdom hadde fylt lommerne med gryn og salt, og under latter og skraal klyte de næve paa næve i ansigterne paa os.

Da vi stanset utenfor stortinget, og deputationen var inde for at tale vor sak, blev der ropt spredte hurraer med hyss og hyl indimellem. Herrer monstret os kritisk. — «Saa stygge», sa de fleste; «føle kvindfolk», sa nogen. En sa:

«Her staar et stille tog».

Med ett husket jeg Bjørnsens herlige dikt, husket det slik, at jeg læste det linje for linje, mens vi vandret opover Carl Johan, og skraalet og vittighetene vandt ikke at faa ram paa mig.

PARAPLYER
billigst
Paraply. Stortorvet 12
Torvgaten
Christiania
(vis a vis Adelsten Jensen)
Reparationer utføres

— Ja, dette er altsaa nu min livsopgave. Men min største fornøielse er simpelthen at leve op sammen med mine egne barn og barnebarn. Jeg elsker at beskjeftige mig fornuftig — opdragende om man saa kan si — med barn. Jeg skal si Dem, jeg har tat fransk lærerindeeksamen. Derefter begynte jeg at studere paa akademiet i Paris for at bli skuespillerinde, men saa kom min mand iveien.

— I Paris hadde Bjørnson og far avvekslende hver uke motagelse. Der samledes 30—40 av de ypperste av 80 aarenes kunstnere og politikere. En stor og bevaaget tid.

— Hvad synes De er noget av det vanskeligste for os kvinder herhjemme nu?

— Det store problem er for mig det — at en husmor kan arbeide og slite dag og nat — naar hendes mands indtægter ikke strækker til, hun sliter sig op i det daglige stræv og hun har ingensomhelst virkelig valuta igjen — mens hun derimot ved at ta et par privatelever straks da kan tjene saapas, at hun kan holde en pike. Altsaa alt andet arbeide betaales eller kaster penge av sig, kun ikke husarbeide. Det er et problem dette.

Fru Lie er blit alvorlig og ivrig og jeg kjender igjen hendes glødende interesse for de ting som beskjeftiger hende fra hendes mange udmerkede artikler og bemerkter ogsaa dette.

— Ja, jeg er fuld av ideer, men jeg elsker ogsaa at skrive for ordenes skyld. At forme det norske sprog er min lidenskap. Jeg sier som Peter Nansen, at det morsomste i verden er at skrive artikler, naar man kan skrive for tiden som om det var for evigheten.

Før jeg gaar lukker fru Isaachsen op det gamle familiechatol — i de smaa rum ligger brevene — kjærlighetsbreve med røde baand — Jonas Lies gamle pengepung — hans konfirmationssølvur, hvori han selv har indridset alle datoer fra sit liv — det ur han bar hver dag til sit 70. aar, da han blev forært et guldur.

Fru Isaachsen lukker chatollet med fortid og minder og sier med sit lyse smil:

— Nu skal jeg skrive litt for barn. Mine egne barn har hat det svært morsomt. Det er mig alltid en glede at gjøre det morsomt for ungdommen.

Det var en vakker hilsen paa hendes 60-arsdag. M. A.

Foran universitetet hadde en hel del studenter stillet sig op — eller kanske var det aarets russ, jeg vet det ikke saa nøie længet; men jeg saa en av dem løfte haanden for at hive noget i synet paa damen ved siden av mig, og at armen hans datt ned, og han jamret faelen:

«Nei men mor!»
Jeg snudde mig mot hende. Hun var spinkel, klædd i sort og ikke uten et eller to mørke øine motte mine med et undskyldende smil, og tappert sa hun:

«Han mente nok ikke at finde mig her».

— Og litt efter:

«Ingen aner hjemme, at jeg gaar med i stemmeretstoget, jeg syntes jeg maatte».

— Der kom en dag, fortalte frøken Skaar videre paa samme dæmpede, stilfærdige maate. En kvæld var det, mellem fem og ni, da stemmeretten skulde fore i tinget. Vi hadde møtt talrig frem, vi kvinder, og galleriet var overfyldt. I rækken bak os var mange mænd. Jeg la merke til at ansigterne hadde et sjelden-nænsomt, menneskelig uttrykk hos de fleste.

Debatten blev aapnet. — Der blev talt mange pene ord før og nogen hissig ord mot. Men, frøken Størk, den kvældstuden sat vi kvinder som anklagede, og det var som skulde vi ta mot liv eller død av folkets kaarne. For saa stor var saken blit for os.

— Og da voteringen var over, og flertallet var for os, da var kvindene blanke av graat, og mændenes lyknskninger klang varmt.

Hun tidde litt, som nød hun mindet, saa sa hun hen for sig, sagte og inderlig:

— Gud velsigne den stund, og evig lovet og priset skal han være for, at jeg fik være med til at opleve den.

Saa rettet hun sig, la hodet bakover og stirret op mot den disige nathimmel, der enkelte stjerner skinnet svakt gjennem taaken over den store by.

— Menneskeværd og menneskeret som er blit bortskuslet — og ødt under slavekaar — aa, frøken Størk, vi vinder dem ikke tilbake i et skippertak. Den tyngste dyst, det blir kampen mot det nedervæde i os selv.

Husmødre: Husk!
— ved completering av
Glas - Stentøi - Porcelæn
Als Rafens Efterfølgere.
(Christiania Stentøimagasin)
Grønsen 19. H. av Pilestrædet

DRAGTPOSEN ALTIDFIN
PÅ DRAGTERNE FREMTAGES FØR
PÅ DRAGTERNE FREMTAGES NU
ENESTE SIKRE MIDDEL MOD STØV OG MÅL
UNUDVÆRLIG FOR ENHVER DAME OG HERRERÅDDE

Tilsalgs hos landets bok- og papirhandlere, favehandlere og større manufakturforretninger

HALVORSEN & LARSEN L^{TD}
Skippergaten 40 - Kristiania

Smukke og solide
Brude-Udstyr
leveres fra vor
Specialforretning.
— Forlang Overslag —
Norsk Undertøimagasin
Øvre Slotsgd. 9.

Julie Østbyes
Blomsterforretning
Nedre Slotsgate 17 Etabl. 1880
Snagfulde blomsterarrangements til alle priser.
Godt udvalg.
Begravelsesbureauet Etabl. 1905
Tlf. 37840
ordner alt ved begravelser og kremationer.
Smukt og til tarifpriser.

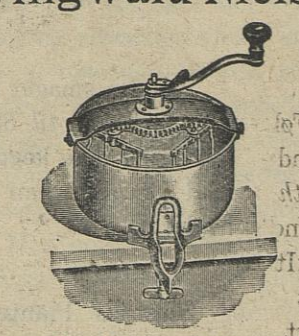
VI REALISERER FØLGENDE VARER.
Dobb. uldtæpper til kr. 20 — 22 — 26 — 35 — 40 — 50 — 55 pr. stk.
Slitecheviot 140 cm. bred kr. 8,80 — 9,50 — 10,80 — 14 pr. mtr.
Sportscheviot fl. farver kr. 13,80 — 14 — 14,80 —
Striket og ensfarvet 1/2 ulds cheviot 140 cm. bred kr. 8 —
enkeltbred " 4 —
1 parti sjal, rufet kr. 24 pr. stk.
Alle vinterkaapestoffer utsælges MED 20% RABAT.
Ca. 200 stk. biltæpper kr. 10 pr. stk.
Boy i flere farver kr. 18,50 pr. mtr.
1 parti arbeidsbenklær utsælges til kr. 16,80 pr. par
Eugens Kord 22
Ligeledes en del rester til ca. 1/2 pris.
RØKEN KLEDESFABRIK,
Køingsgt. 27.

Der vil komme tider, da kvinden, frigjort og sterk, vil øve sine menneskerettigheter uten at en røst tør mukke. Kanske ser hun, da paa det, vi har utrettet, som en voksen ser paa barnealderens enfoldige billedbøker — Men det var likevel os som hegnat om spiren til den nye kvinde, og trygget hendes vekst. Klokken var over elleve, og endnu varte møtet. Et par lokal kjendte snøk sig ind for at speidde, og de andre stimlet bort til indgangen. Snart kom de ut, bleke av udult harme, og spændte ansigter løftet sig mot dem. — Alle tre poster er besat med mænd, meldte de. Og kvindene derute paa den natstille gate dukket hoderne som avbøtet de et slag. Og frøken Skaar med de mange smaa rynker om de kloke øine, knyttet næven og truet mot bygningen. — Nu sender vi blomster til forkjæmperne vore og takker dem for velgjort arbeide. — Kravet de reiste kan ikke kues, og smaat om senn naar vi nok frem.
Regine Normann.

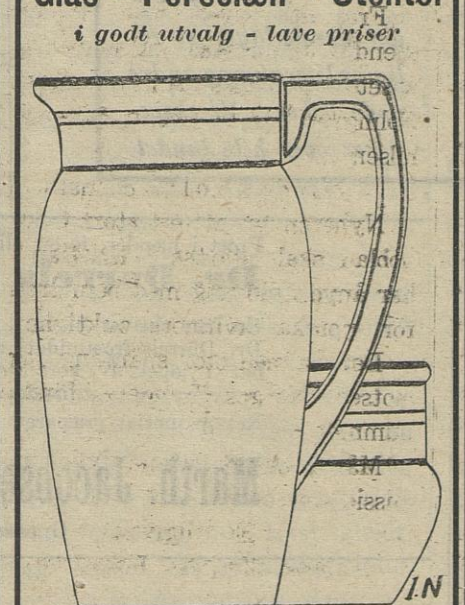
Vort
Mars-Utsalg
anbefales — Store Beholdninger av Dame-, Herre- og Barneskotøi samt Tøiler og Galocher — betydelig nedsat.
12 Grøndsens Skotøimagazin 12.

Godtkjøbsudsalget af Undertøi
fortsættes fremdeles.
Hans I. Bjørnstad
City-Passagen.
Kun kontant.

Hos **Ingwald Nielsen**
Kjøkkenutstyr
stort udvalg - lave priser

Glas - Porselæn - Stentøi
i godt udvalg - lave priser

Moderne Vaskeeserviser
4-dette fra kr. 18,50
5-dette fra kr. 28,00
Ingwald Nielsen
Torvg. 4 - Kristiania

Kristiania Kvindelige Handelsstands Forening
feirer søndag 20de kl. 7 1/2 i Kristiania Handelsstands festsal, Understøttelseskassens 25-arsdag og Foreningens aarsfest. Billetter á kr. 12,00 kjøpes i Pilestrædet 1 inden fredag middag kl. 2. Adgang kun for medlemmer.
Styret.
„Cilla“
for øienhaar ankommet.
Marth. Jacobsen
Parfumerie, Grønsen 17.

TRICOTAGEHUSET
Før A/S Lauritsen & Sørensen's detailforretning
Apotekergaten 10 Telf. 36116

Golfjakker Jumpers
i stort udvalg til billige priser.

Efter Vareoptagningen
er utlagt en Masse Kjøkkenutstysartikler, der utsælges til extra Godtkjøp.
Stort Godtkjøpsalg
af Aluminiums Kasseroller og Laak foregaar nu
Et Parti av vore kjendte **Petroleumsovne** utsælges
lakerte 60, kr. 38,00
Nikkel 60, " 46,00
1/2 Stensbak
Nytorvet 5, H. Torvg.

Uldkjoler
er den store
Vaarmote.
De sidste Nyheter netop ankommet.
Hildur Hemme
Kjøbenhavnermagasinet

NORGES KVINDER

BØR MERKE SIG

hvad fremstaaende eksperter paa kokekunstens omraade siger om

Om
MUSTAD'S
MONO
skriver
Mathilde Schönberg:

„Jeg kan give den min bedste anbefaling. **Den er udmærket god** saavel smeltet som til bagning.“

Mustads «Mono» har jeg forsøgt, den er *velsmagende* og havde, trods den stærke Varme, *god Konsistens*. Jeg kan trygt anbefale den som et *udmærket godt Bordsmør*.

B. Nilsen.
Bestyrerinde.

Mustads Plantemargarin «Mono» har jeg anvendt i forskellige Bagværk saavel i Smaakager som gjærede Sager samt i lyse Supper og Saucer og *fundet det udmærket godt*.

Har prøvet «Mono» og finder det *udmærket*

saavel i Smag som til Stegning og Bagning. Synes det i Smag var *meget lig Meierismør*.

Clara Blumer.

Vi har prøvet «Mono» og fundet det *meget tilfredsstillende*.

Dina Larsen.
Statens Lærerindeskole i Hussel.

MONO

Om
MUSTAD'S
MONO
skriver
Henriette Schönberg Erken

„Jeg har prøvet den som bordsmør, til stegning og bagning og finder den særdeles velsmagende og udmærket i enhver reining og til ethvert brug.“

Har havt en Prøve af Mærket «Mono», og finder jeg den egner sig *fortrinlig til Stegsmør, bruner let uden Bundfald i Panden. Det bedste jeg har brugt af den Slags Smør, kan trygt anbefale det videre.*

Marie Nilsen.
Kjøkkenbestyrerinde.

«Mono» smager godt og *ligner Meierismør*, den er *udmærket til Stegning*, da den bruner let og hurtig og ikke lægger sig ved Panden, hvorfor jeg med Tryghed kan anbefale den til enhver Husmoder.

Lovise Olsen.
Kokkekone.

Mustads Plantemargarin *smager udmærket godt*, ligesom det ogsaa er *fortrinlig til Stegning*.

Inga Schei.
Bestyrerinde.

Som Bordsmør er det *aldeles fint* og godt i Smag og som Stegsmør *det bedste jeg har brugt af den Sort*.

Inga Fjortoft.

SKRIV TIL OS
Naar De skal gi Deres slægt eller venner en present. Vi har et enestaaende udvalg i religiøse billeder i alle størrelser, med og uden ramme.

LUTHERSTIFTELSENS BOGHANDEL
Akersgaten 47 — (Citypassagen) — Kristiania

VI HAR
det største lager av religiøs litteratur og andre gode bøger. Vi ekspederer over hele landet.

Nye Modeller
i Kaaper og Dragter allerede ank. til de billigste priser og i flotte faconer. Fjorgamle langt under prisen.
Grünerløkkens Kaapelager
Indeh. Ragna Kristensen
Thr. Meyersgd. 51.
Telefon 38212. Trik til Olaf Ryes pl.

Frost i hænder, føtter eller ansigt leges bedst ved
Dr. Durrels frostmiddel.

En frue skriver til os:
Dr. Durrels frostmiddel er et fortrinlig præparat, har i løbet af kort tid helbredet et ondartet tilfælde af frost.

Nettop mottat præparert kakaoamør til toiletbruk

Marth. Jacobsen ♦ Parfumeri.

Grensens 17.

Tricotage

for Damer, Herrere og Barn.

Kristiania Tricotage & Garnforretning
Torvg. 10 (Gyda Poulsen) Telf. 13638

1) Det gule Fantom.

Av

George Gibbs.

1. kapitel.

I trygge forhold.

Lady Betty Heathcote var stolt av det ry hun havde for at gi vellykkede middagsselskaper i kredse, hvor vellykkede middagsselskaper snarere var regel end undtagelse. Hendes opskrift var enkel og bestod bare i sammenblanding av utsøkt forskjelligartede selskabelige elementer. I hendes hus i Park Lane slyptes politik, kunst, litteratur og videnskab mot hinanden. Her var malerier blit til, romaner blit utklækket, her hadde skuespil hat sin egentlige premiére, og her, inspirert av den smukke lady Bettys øine, hadde digte uten tal set dagens lys.

Ti — trods al sin dynamiske

energi hadde lady Betty den sjeldne evne at virke beroligende og bringe hvile. Trætte ministre, overanstrengte lorder fra admiralitetet, ledere for alle partier visste, at i Park Lane vilde ingen gjøre spørsmål, som det var umulig at svare paa, at der altid ventet dem en udmerket middag uten ceremonier, uforstyrret hvile i et lunt værelse, eller, om det paakrævedes, et par pyjamas og en seng.

Men siden den fortvilede krig med Tyskland brøt ut, var alt med et slag blit forandret og alvorret var trængt ind i selskabeligheten. Lady Heathcote delte sig mellem de forskjelligste kvindelige krigens gjøremaal, hun var beskytterinde ved basarer, leder av flere syforeningen, for- eninger for oplærelse og utsty-

relse av sykepleiersker. Hun saa medtat og slitt ut, men ofret sig med utrættelig energi og øste av sit rike sinds evner.

Mange hemmeligheter kom hun ind i, baade politiske og lokale, men hun bevarte dem ærlig, opmerksom paa, at et ubetænksomt ord kunde volde ubodelig skade. Hun visste, at man hadde knepet agenter for fienden i alle det daglige livs sysler, og skjønt hun levet i Londons mest eksklusive kredse, visste hun, at hun ikke engang i sit eget hus var trygt for gjester, hvis hemmelige motiver kunde drages i tvil. Derfor gjennomgik hun nu med streng kritisk indbydelselisten til sine middagsselskaper og strøk alle de usikre, de som før den gamle jarls død hadde været eftertragtet av samlere rundt hele verden.

Som sedvanlig var utvalget av gjester blit overlatt til Rizzie, hvis alsidige smag umulig kunde være kommet tydeligere frem end ved sammensætningen av dette selskap, som nu sat rundt lady Heathcotes bord. Jarlen og grevinden av Kipshaven, den ene armel, var den store attraktion. John Rizzio, samlerens oldertistisk, den anden literært anlagt; deres datter, høivelbaarne Jacqueline Morley, kaptein Byfield, forhenværende kavaleriofficer, temporært ansat i krigsdepartementet; lady Jaycliffe, som hadde mistet sin jarl ved Mons, og fra hvis sørgedragt en ny ømhet alt hadde skutt knopper. John Sandys, undersekretær i utenriksdepartementet — gjestestanden for denne ømhet; frøken Doris Mathér, datter av den amerikanske bomuldsdronning, bekjendt

for at foreta sig merkelige ting, hvorav de siste, men ikke mindste var at avslaa John Rizzios haand, en av Londons mest glimrende partier, og at forlove sig med høivelbaarne Cyril Hammersley, der ogsaa befandt sig blandt denne aftens gjester — distingvert sportsmand og selskapsmand, der, som alle visste, aldrig vilde sætte verden i brand.

Ingen fattet hvordan dette mirakel kunde være gaar for sig, for Doris Mathér hadde et hode, som var bedre end de flestes; hvad bøker og malerier angaar var hun temmelig kræsen, og like før middag hadde hun i et fortrolighetsanfald holdt et litet foredrag for lady Heathcote, i densens paaklædningsværelse, om hvordan en mand burde være.

Han skulde være intelligent, Betty, sukket hun, arbeidson, drømme store drømme, være den tændende gnist i enhver god sak, fædrelandsbegeistret, villig til at kjæmpe til sin siste bloddraape.

Lady Bettys latter bragte hende litt ut av fatning, og hun holdt inde.

— Det er derfor du valgte høivelbaarne Cyril?
Frøken Mather presset læberne sammen og rynket brynene til sit billede i speilet.
— Ikke vær saa ufødragelig,

Betty. Jeg kunde aldrig gifte mig med en mand, som var saa gammel som John Rizzio.

Men lady Betty lo atter.
— Undskyld, kjære, men det er virkelig for komisk. Jeg vilde ikke le, hvis du ikke hadde oppregnet paa det nøiagtigste alle de dyder, som Cyril — ikke har Doris pudret sig eftertænksomt paa næsetippen.

— Det er vel bare en mythe — denslags mænd. De eksisterer simpelthen ikke.

Lady Betty fæstet den siste juvel i sin dragt.
— Jeg er viss paa John Rizzio er smigret over dit valg. Cyril er forfærdelig hyggelig. Men gifte sig med ham! Jeg vilde liksom gjerne ta en automatisk schakspiller. Hvorfor vil du gifte dig med Cyril, Doris? spurte hun.

En lang pause og mere pud-

der.
— Jeg er ikke saa sikker paa at jeg vil. Jeg vet ikke hvorfor jeg fik den tanke. Jeg tror det er en pottemakers følelse for loret. Der kunde gjøres noget ut av ham. Det er likesom noget hjelpeløst ved ham. Jeg har lyst til at ta mig av ham. Desuten — hun vendte sig med et lyst smil om mot vertinden — du maa indrømme, at han sitter tilhest som en kentaur.

Husmødre.

Det fordelagtigste Indkjøb av Fernisser, Oljer, Maling i alle Kulører, samt Vaske-, Skure- og Toiletartikler erholdes hos

Gustav Renberg

Telefon: 15005 — 15205.

Ankertorvet.

Paraplyer og Parasoller

- Eget arbejde -

Faaes billigst hos

Marie Faarlund, Akersgt. 28"

Etableret 1862

FRO Alt til haven!
Trær. Busker. Roser. Stauder.
Gjødning. Redskaper. Insektmidler.
Rikt illustrert katalog erholdes gratis.
Herlofson's Frøhandel
Akersgaten 41, Kristiania.

NESTING'S

Farveri - Kem. Renseri

Fabrik - kontor
Bøgaten 21
Filaaler:
Parkv. 6 til Velhavenst. 1 3 1 7 8
Ullevoldsveien 11.

Utstyr

for

Paasketur

JUMPERS

i uldtricot fra kr. 19.80
- uldflanel fra " 32.50
- bomuldsflanel fra . . . 15.00

PYJAMAS

med føtter og hætte i 1/2 uldne stoffe. Praktiske og varme.

FOERHUSET

Marie Scharning

Nedre Slotsgt. 8

Redaktør: Manny Altern.

Utgiver: Marta Mathisen Weberg.

Trykt i Briakeby Boktrykkeri.

Hermann Wienckes Forretningsgaard

Tordenskjoldsgate 2, Kristiania.

hvor alle Damer faar tilfredstillet sine
Ønsker i Retning av Silkestoffer, Pjant og
Konfektion. Damerne behøver ikke længe
reise til Paris for at bli „chick“.